

ORIGINAL ARTICLE

Abuse of Diplomatic Immunity with an Emphasis on the Torture Case in the American Judicial System

Farnaz Raees Kazemi¹

1. Ph.D. Student of International Law, Payame Noor University, Tehran, Iran.

Correspondence:
Farnaz Raees Kazemi
Email:
f.raeeskazemi@student.pnu.ac.ir

ABSTRACT

Diplomatic immunity is a type of legal immunity according to which political agents and envoys of states will not be prosecuted. In other words, two countries are committed to each other not to prosecute each other's diplomats and senior government officials. Karamba was a Zimbabwean diplomat in the United States who was accused of beating or torturing his son violently. But he was not punished due to his immunity. This article aims to examine the problems of diplomatic and consular representatives abuse and their impunity, and especially the need to compensate the victims, which has plagued human societies today. Article 32 of the 1961 Vienna Convention provides only one exception for prosecuting diplomats, which is related to waiver of immunity. What is the solution to assert the rights of the victims of widespread crimes committed by diplomats and prevent them from abusing their diplomatic immunity to escape punishment and pay damages to these victims? This research tries to answer this question with a descriptive-analytical method. In addition to explain the Karamba case, the purpose of this article is to provide solutions to prevent diplomats with immunity to commit crimes. The results of this research is to show that paying attention to the effective factors about of immunity abuse is an effective way to prevent and deal with such violations.

KEYWORDS

Crimes, Diplomatic Abuse, Diplomatic Protection, International Relations, United States of America Jurisprudence.

How to cite

Raeeskazemi, F. (2023). Abuse of Diplomatic Immunity with an Emphasis on the Torture Case in the American Judicial System, Civil Law Knowledge, 12 (2), 69-80.

نشریه علمی

دانش حقوق مدنی

«مقاله پژوهشی»

سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک با تأکید بر پرونده شکنجه در نظام قضایی آمریکا

فرناز رییس کاظمی^۱

چکیده

۱. دانشجوی دکتری حقوق بین‌الملل. دانشگاه پیام نور. تهران. ایران.

مصونیت دیپلماتیک نوعی مصونیت قانونی است که طبق آن مأمور سیاسی و فرستاده دولت‌ها مورد تعقیب قضایی قرار نخواهد گرفت. به عبارتی دو کشور در قبال یکدیگر متعهد هستند که دیپلمات‌ها و مقامات ارشد دولتی یکدیگر را تحت تعقیب قانونی قرار ندهند. کارامبا دیپلمات زیمبابوه در ایالات متحده آمریکا بود که متهم به ضرب و شتم خشونت آمیز یا شکنجه نسبت به پسر خود بود. اما به دلیل مصونیت داشتن مجازات نشد. این مقاله در صدد بررسی مشکلات سوء استفاده نمایندگان دیپلماتیک و کنسولی و بی‌کیفرمانی آن‌ها و خصوصاً ضرورت جبران خسارت قربانی است که امروزه گریبان گیر جوامع بشری شده است. ماده ۳۲ کنوانسیون وین ۱۹۶۱ تنها یک استثناء برای تحت تعقیب قراردادن دیپلمات‌ها قائل شده است که مربوط به انصراف از مصونیت است. راه حل احقاق حق افراد قربانی جرائم ارتكابی رو به گسترش دیپلمات‌ها و جلوگیری از سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک آن‌ها، برای فرار از مجازات و پرداخت خسارت به این قربانیان چیست؟ این پژوهش با روش پژوهش توصیفی-تحلیلی در صدد پاسخگویی به این پرسش است. هدف نوشتار حاضر علاوه بر تشریح قضیه کارامبا، ارائه راه حل‌هایی برای جلوگیری از ارتكاب جرم توسط دیپلمات‌های دارای مصونیت است. نتایج این پژوهش، نشان دهنده این است که توجه به عوامل مؤثر در سوء استفاده از مصونیت، راهکاری مؤثر در پیشگیری و مقابله با این قبیل تخلفات است.

واژه‌های کلیدی

جرائم، حمایت دیپلماتیک، روابط بین‌الملل، رویه قضایی ایالات متحده آمریکا، سوء استفاده دیپلماتیک.

نویسنده مسئول:

فرناز رییس کاظمی

رایانامه: f.raeaskazemi@student.pnu.ac.ir

استناد به این مقاله:

رییس کاظمی، فرناز (۱۴۰۲). سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک با تأکید بر پرونده شکنجه در نظام قضایی آمریکا، دوفصلنامه علمی دانش حقوق مدنی، ۱۲ (۲)، ۸۰-۶۹.

مقدمه

دیپلماتیکی و عنایت به نظام قضایی آمریکا می‌تواند راهگشا باشد. این پژوهش با روش توصیفی-تحلیلی درصدد پاسخگویی به این پرسش‌ها است. در نوشتار حاضر قضیه کارامبا مورد بررسی قرار گرفته است، با این هدف که راه حلی برای جلوگیری از جرائم ارتكابی افرادی ارائه دهیم که به دلیل برخورداری از مصونیت دیپلماتیک بی‌کیفر مانده‌اند. در نتیجه در این خصوص مسئله شکنجه و نقض حقوق بنیادین بشر در قضیه کارامبا و نیز شرح قانون ۱۹۷۸، روابط دیپلماتیک آمریکا، و نظام قضایی این کشور در ارائه راهکار مناسب را با دقت مورد توجه قرار داده‌ایم.

پیشینه پژوهش

در خصوص موضوع ارائه‌شده تاکنون پژوهشی با این عنوان صورت نگرفته است. موارد مشابه و مرتبط به قرار ذیل هستند. - جهانگیری، نبی‌اله. (۱۳۹۷). «مصونیت دیپلماتیک از منظر فقه». مجله معارف قرآن و عترت، سال چهارم - شماره ۸ (۲۵ صفحه - از ۱۹۹ تا ۲۲۳). در این مقاله بی‌توجهی به متون و احکام اسلامی در حوزه دیپلماتیک را باعث تحمیل قوانین غربی که گاه مغایر با احکام اسلامی است، دانسته که در جامعه اسلامی گسترش می‌یابد و نهادینه می‌شود. بر این اساس، پژوهش حاضر به بررسی مصونیت دیپلماتیک از منظر فقه اسلامی پرداخته است.

- جلیلی پیرانی، محسن. (۱۳۹۸). «مصونیت دیپلماتیک و کنسولی و قواعد حاکم بر آنها». فصلنامه مطالعات حقوق - شماره ۳۳ (۱۸ صفحه - از ۵۳ تا ۷۰). در این مقاله ذکر شده که از بخش‌های با اهمیت تشکیلات دیپلماتیک و روابط بین‌المللی، سفارتخانه‌ها و کنسولگری‌ها هستند. این دو مورد را می‌توان ستون‌های روابط دیپلماسی و کنسولگری حکومت‌ها در خارج از پایتخت‌شان به حساب آورد. در این پژوهش مصونیت دیپلماتیک و کنسولی و قواعد حاکم بر آنها بررسی می‌شود.

- ماگینیس. ورونیکا. ال. نویسنده مقاله: "Limiting"

Diplomatic Immunity: Lessons Learned from the 1946 Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations". منتشر شده در مجله حقوق بین‌الملل بروکلین،

در سال ۲۰۰۲. این مقاله در رابطه با این است که مصونیت مطلق غیرضروری است و مصونیت را فقط به آن دسته از اقداماتی محدود می‌کند که برای انجام وظایف رسمی یک دیپلمات ضروری است و بیان می‌دارد که تئوری ضرورت کارکردی مصونیت، در کاربرد خود برای امتیازات و مصونیت‌های

یکی از تازه‌ترین مباحث حقوق بین‌الملل در عرصه حقوق دیپلماتیک سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک است. تاریخ روابط دیپلماتیک نشان می‌دهد که دولت‌ها به طور کلی نسبت به پذیرش مصونیت نمایندگان خارجی تمایل نداشته‌اند؛ زیرا بنابر قاعده کلی، حاکمیت هر دولت بر کلیه اشخاص و اشیایی اعمال می‌گردد که در قلمرو آنها واقع است و قوانین در داخل مرزها نسبت به همه کس و همه چیز لازم‌الاجرا است، مگر در مواردی که قانون استثنا کرده باشد. مصونیت دیپلماتیک، محدودیتی بر حاکمیت و عدم اجرای قانون داخلی به شمار می‌آید. بی‌تردید رعایت و انجام تعهدات پیش‌بینی شده توسط دولت فرستنده، افراد بهره‌مند از مصونیت‌های دیپلماتیک را در وصول به اهداف مشترک در روابط دوجانبه و نیل به همکاری‌های مشترک و فعال در زمینه دیپلماسی چندجانبه مساعدت خواهد کرد. البته احترام به قوانین و مقررات دولت پذیرنده، لازمه منطقی اعطای مصونیت‌ها است و در سایه آن، امنیت و مصالح دولت پذیرنده تأمین می‌گردد. هدف از اعطای مصونیت، منفعت شخصی افراد نیست، بلکه تسهیل انجام وظایف آنها است. سوء استفاده از مصونیت را باید یک استثنا دانست که خشم عمومی بسیاری از مردم را در پی داشته و این پرسش را مطرح ساخته که چرا برخی از انسان‌ها با ارتکاب جرم و جنایت، مصون از تعقیب باشند؟ در هر حال کنوانسیون وین ۱۹۶۱ پاسخگوی مشکل سوء استفاده از مصونیت‌ها نیست و به نظر می‌رسد تأسیس دیوانی^۱ برای رسیدگی به جنایات دیپلمات‌ها برای تحقق عدالت و پیشگیری از بی‌کیفرمانی لازم است که تا کنون به آن پرداخته نشده است. در این پژوهش از دیوان بین‌المللی دیپلماتیک، به دلیل اهمیت جنبه کیفری جرم تحت عنوان دیوان کیفری بین‌المللی دیپلماتیک یاد می‌کنیم. در پرونده کارامبا^۲ شاهد ارتکاب شکنجه و خشونت توسط یک دیپلمات علیه فرزندش هستیم که هیچ مجازاتی به دلیل مصونیت این دیپلمات توسط دولت محل ارتکاب جرم در نظر گرفته نشد. در حالی که ماده ۵ اعلامیه جهانی حقوق بشر^۳ شکنجه را منع کرده است. با توجه به جنایات ارتكابی رو به گسترش توسط دیپلمات‌ها و سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیکی، برای فرار از مجازات و جبران خسارت قربانی جرم راه حل چیست؟ پاسخ این مشکل با تأسیس یک دیوان

1. Diplomatic International Criminal Court (DICIC)
2. Floyd Karamba Case
3. Universal Declaration of Human Rights; December 10, 1948

حقوقی و کیفری در رابطه با کارگران بومی تحلیل می‌کند که مورد آزار و اذیت دیپلمات‌ها و کارمندان سازمان‌های بین‌المللی قرار دارند. قاچاق کارگران بومی توسط دیپلمات‌ها و کارمندان سازمان‌های بین‌المللی پدیده جدیدی نیست. در یادداشت دیپلماتیک وزارت امور خارجه در سال ۱۹۸۱ که خطاب به همه سفارت‌ها در ایالات متحده صادر شد، وزیر امور خارجه نگرانی عمیق خود را ابراز کرد. شواهدی وجود دارد مبنی بر اینکه برخی از اعضای نمایندگی‌های دیپلماتیک به طور جدی از خدمتکاران بومی غیرمهاجر دارای ویزا سوء استفاده کرده‌اند که در ایالات متحده به سر می‌برند.

— اودوچی ایبلی، آنجلا؛ اوچوگا ادوین اوچوگا. نویسندگان مقاله: “The Abuse of Diplomatic Immunities Among States: Issues and Challenges” منتشر شده در مجله مطالعات بین‌الملل واکاری، در سال ۲۰۲۳. این مقاله به طور خاص به بررسی موارد سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک در میان کشورها و پیامدهای مربوط به کنوانسیون وین در مورد روابط مصونیت دیپلماتیک، ۱۹۶۱ پرداخته است. این مقاله گویای آن است که در بسیاری از کشورها مواردی از سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک با ارتکاب جرائم و تخلفات دیگر وجود دارد. این مقاله نتیجه می‌گیرد که برخی از دیپلمات‌ها از مصونیت خود برای ارتکاب جنایات سوء استفاده کرده‌اند و این تهدیدی برای حقوق بین‌الملل به ویژه کنوانسیون وین در مورد روابط دیپلماتیک ۱۹۶۱ است و توصیه می‌کند که هر دیپلماتی که مرتکب تخلف می‌شود، باید پس از اقامت در سرزمین‌های خارجی طبق قانون مجازات شود.

چارچوب مفهومی

مصونیت دیپلماتیک، پیشینه‌ای دیرینه در تاریخ روابط دولت‌ها دارد. اصولی است که ملل متمدن در طول تاریخ همواره آن را رعایت کرده‌اند. (الشامی، ۱۳۷۲: ۴۲۶) به نظر می‌رسد مصونیت دیپلماتیک بی حد و مرز با عدالت و با بین‌المللی شدن حقوق بشر در تعارض قرار گیرد. (میرمحمدی، ۱۳۸۱: ۱۶۵) ولادیسلاویورک؛ یک دیپلمات اوکراینی، در سال ۲۰۲۰ به قاچاق انسان متهم شد. او با سوء استفاده از مصونیت خود به قاچاق شهروندان اوکراینی و استخدام آنها برای کار اجباری در آلمان متهم شد. این پرونده موضوع سوء استفاده از مصونیت

مقامات شاغل در سازمان‌های بین‌المللی مانند سازمان ملل متحد موفق بوده است و نتیجه می‌گیرد که مصونیت کارکردی باید به جای مصونیت مطلق برای دیپلمات‌ها اعمال شود.

— موریس. ویلیام. نویسنده مقاله: “Constitutional Diplomatic Solutions to the Problem of Crime and Immunity” منتشر شده در مجله حقوق هافسترا، در سال ۲۰۰۷ که در این مقاله از راه‌حل‌های قانونی در خصوص مشکل جرم و مصونیت دیپلماتیک سخن به میان آمده است. به ایده توسل به یک دیوان ویژه دیپلماتیک به عنوان راهکاری در خصوص مقابله با وضعیت سوء استفاده دیپلمات‌ها از مزایا و مصونیت‌های دیپلماتیک پرداخته شده است که موفقیت این طرح نیاز به اجماع و همکاری بین‌المللی دارد که هنوز حاصل نشده است.

— راس. میشل. اس. نویسنده مقاله: “Rethinking Diplomatic Immunity: A Review of Remedial Approaches to Address the Abuses of Diplomatic Privileges and Immunities” منتشر شده در مجله حقوق بین‌الملل دانشگاه آمریکایی، در سال ۲۰۱۱. این مقاله تحقق مسئولیت‌های فرا سرزمینی هر دولت و تأثیر اقدامات سیاست خارجی آن در فراسوی مرزهای حاکمیتی آن را مستلزم برخورداری مأموران دیپلماتیک آن دولت از امنیت شغلی، جانی و مالی می‌داند. بنابراین مصونیت دیپلماتیک برای تأمین امنیت دیپلمات‌ها در نظر گرفته شده است که امروزه یکی از اصول به رسمیت شناخته شده در حقوق بین‌الملل قلمداد شده است و کانون توجه جهانی را تشکیل داده است؛ در حالی که چنین مصونیتی، چه در سطح فردی و چه در سطح دولتی زمینه سوء استفاده دیپلماتیکی را فراهم کرده است. در این مقاله ضمن توجه به عوامل کارآمد در رابطه با سوء استفاده از این مصونیت تلاش شده است تا راهکارهای مؤثر در پیشگیری و برخورد با این قبیل تخلفات مورد بررسی قرار گیرد و در انتها به این مورد اشاره دارد که کنوانسیون وین هنوز به هدف واقعی و اصلی نرسیده است و روابط بین دولت‌ها همچنان رو به وخامت است. — وندنبرگ. مارتینا. ای؛ بسل. سارا. نویسندگان مقاله: “Diplomatic Immunity and the Abuse of Diplomatic Workers: Criminal and Civil Remedies in the United States” منتشر شده در مجله حقوق تطبیقی و بین‌المللی دوک، در سال ۲۰۱۶. این مقاله نقش دولت ایالات متحده را در ایجاد راه‌حل‌های مؤثر

ظهور کنوانسیون وین اساساً ماهیت روابط دیپلماتیک بین کشورها و سازمان‌های بین‌المللی را بازتعریف کرد. (Angela Ebele Udeoji & Edwin Ochoga, 2023: 275-282) دیپلماسی و توسل به مذاکره و گفت‌وگو از زمان‌های قدیم وجود داشته است که از طریق اعزام سفیر صورت می‌گرفته است و اولین اصلی که عملاً در این زمینه برقرار شد، اصل مصونیت سفیر بود که اساس قاعده مصونیت دیپلماتیک است.

پرونده کارامبا در نظام قضایی آمریکا

در دسامبر ۱۹۸۷، وزارت امور خارجه آمریکا، فلویید کارامبا، وابسته تجاری در مأموریت زیمباوه در سازمان ملل را به اتهام آزار شدید فرزندش در حالی که خانواده‌اش را مجبور به تماشای این شکنجه می‌کرد، اخراج کرد. (Uhlig, 1988: 33) آمریکا کارامبا را به دلیل برخورداری از مصونیت دیپلماتیک به هیچ جرمی متهم نکرد؛ قربانی یعنی، ترنس اسپر کارامبا، به طور موقت در آمریکا ماند تا اینکه یک روان‌پزشک وزارت امور خارجه تشخیص داد پسر که در نتیجه ضرب و شتم به شدت مجروح شده بود و به شدت آسیب دیده بود، از نظر روانی برای سفر به زیمباوه آماده است. (Kamen, 1988: All) با استناد به مصونیت دیپلماتیک، دیوان عالی آمریکا، به جرم شکنجه رسیدگی نکرد و مانع بازگشت پسر شد می‌دانیم مصونیت دیپلماتیک، از قدیم یک اصل اساسی در حقوق بین‌الملل عرفی تلقی می‌شده است. (B. SEN, 3-7: 1965) امروزه دیپلمات‌ها، از این امتیاز برای فرار از تعقیب به دلیل ارتکاب جرائم مختلف سوء استفاده می‌کنند. مصونیت دیپلماتیک همچنین به دیپلمات‌ها این امکان را می‌دهد تا از مسئولیت مدنی نیز فرار کنند. (Vienna Convention On Diplomatic Relations, 1961) ماهیت مصونیت‌ها و امتیازات دیپلماتیک این نیست که به عنوان سپری در برابر اقدامات غیرقانونی در میان دیپلمات‌ها و مأموران دیپلماتیک عمل کند. در اصل، روح کنوانسیون وین در مورد روابط دیپلماتیک ۱۹۶۱ به منظور تأمین امنیت دیپلمات‌ها در حین انجام وظایف خود در سرزمین‌های خارجی است. (Angela Ebele Udeoji & Edwin Ochoga, 2023) دیپلمات‌ها، خانواده‌های آنها، خدمتکاران شخصی و کارکنان از تعقیب کیفری در برابر جرائمی مانند راندگی تحت تأثیر الکلی (Lynton, 1987: B1)، تا دزدی از مغازه، قاچاق مواد مخدر، تجاوز جنسی و حتی قتل فرار می‌کنند. در قانون سال ۱۷۹۰ آمریکا، تعاریف زیادی از مصونیت

دیپلماتیک را برجسته کرد. در قضیه باسفر علیه وانگ، خانم وانگ ادعا می‌کند که قربانی قاچاق انسان است و توسط آقای باسفر و خانواده‌اش به بردگی گرفته شده است. خانم وانگ علیه باسفر به دلیل بد رفتاری و نقض حقوق شغلی شکایت می‌کند. باسفر که نمایندگی دیپلماتیک عربستان در بریتانیا را داشت در دادگاه با استناد به مصونیت از مجازات می‌گریزد. (Basfar v. Wong, 2022: UKEAT /0223/19/BA)

ارتکاب برخی جرائم شدید و خشونت‌بار باعث برهم زدن نظم داخلی و بین‌المللی می‌شود. از همین رو هم اکنون این بحث در سطح بین‌المللی و با سابقه بیشتر در داخل کشورها مطرح شده است که چرا برخی از افراد در سطح بین‌المللی و داخلی در برابر جرائم ارتكابی، مسئول شناخته نمی‌شوند؟ آیا این با حقوق بشر جهانی در تعارض نیست؟ (Ben. Asher, 2000)

تاریخچه

مفهوم مصونیت دیپلماتیک به هیچ وجه پدیده جدیدی نیست. امروزه تأثیر روابط دیپلماتیک و ضرورت آن در تعاملات بین‌المللی انکارنشده است. (رشید کرمی و دیگران، ۱۴۰۱: ۱۶۱۲-۱۵۹۶) در فقه اسلامی نیز روابط دیپلماتیک بین دولت‌ها دارای اهمیت فراوانی است. (جهانگیری، ۱۳۹۷: ۲۲۳-۱۹۹) لازم به ذکر است که مصونیت جانی و مالی مأموران و اماکن دیپلماتیک در کشور پذیرنده، از جمله اصول پذیرفته‌شده در عرف و حقوق بین‌الملل است که سابقه‌ای طولانی در این عرصه دارد. (شبان‌نیا رکن آبادی، ۱۴۰۰: ۱۷۲-۱۴۷) به موجب مصونیت دیپلماتیک دسته‌ای از مقامات دولتی خارجی و سازمان‌های بین‌المللی مشمول صلاحیت قضایی دولت پذیرنده نیستند. البته شناسایی چنین معافیت‌هایی مغایر با مقررات حقوق بشر، مسئولیت کیفری بین‌المللی و حق دفاع از خود قلمداد می‌شود. دولت‌ها در توجیه بیان دلایل مصونیت‌ها توجیهاتی چون مغایرت مصونیت با حق حیات، حق دفاع از خود و لزوم اولویت قواعد نسبت به مصونیت‌ها را ارائه داده‌اند. (موسی‌زاده، رضایی استخرویه، ۱۳۹۴: ۲۱۶-۱۸۹) دکتترین مصونیت دیپلماتیک یکی از قدیمی‌ترین مشخصه‌های روابط خارجی است. این رویه را می‌توان در دولت‌های یونان و روم باستان جست‌وجو کرد که در آن نمایندگان خارجی از مصونیت‌ها و امتیازات خاصی برخوردار بودند تا نمایندگی مؤثر خود را در سرزمین خارجی افزایش دهند. پیش از این، مصونیت دیپلماتیک به عنوان بخشی جدایی‌ناپذیر از حقوق بین‌الملل اساساً بر اساس آداب و رسوم پذیرفته شده در بین کشورها تا زمان ظهور کنوانسیون وین در مورد روابط دیپلماتیک ۱۹۶۱، بود.

رویه عنصر نامطلوب

ماده ۹ کنوانسیون وین به دولت پذیرنده اجازه می‌دهد که شخص مورد نظر را شخصاً عنصر نامطلوب اعلام کند. رویه عنصر نامطلوب به دولت پذیرنده این امکان را می‌دهد که عضوی از مأموریت را غیرقابل پذیرش اعلام و سپس اخراج کند. دولت پذیرنده الزامی به ارائه دلیل برای اعلام شخص به عنوان عنصر نامطلوب ندارد. (ذوالعین، ۱۳۹۲: ۲۱۱) آمریکا به ندرت از این راه حل استفاده می‌کند؛ زیرا باعث ایجاد تنش بین کشورها می‌شود (Sovereign Immunity, 1984: 506, 510) و قربانی هیچ راه‌حلی برای جبران غرامت ندارد.

چشم‌پوشی از مصونیت

ماده ۳۲ کنوانسیون وین به دولت فرستنده اجازه می‌دهد تا از مصونیت دیپلمات چشم‌پوشی^۳ کند و به وضوح این امتیاز را نادیده بگیرد. (Office Of Protocol And Office Of Foreign Emissions, U.S, 1987: 9533) با اینکه دولت فرستنده احتمال دارد تا مصونیت دیپلمات خود را در کشور پذیرنده لغو نکند، اما این امر مانع از تعقیب جرم توسط دولت فرستنده نمی‌شود. در کل دکترین سلب مصونیت به هیچ‌وجه کمک قابل توجهی برای حل مشکل سوء استفاده از مصونیت‌های دیپلماتیک نکرده است. (Angela Ebele, Udeoji & Edwin Ochoga, 2023: 275-282)

خاتمه روابط دیپلماتیک

دولت پذیرنده می‌تواند روابط خود را با کشور فرستنده قطع کند. این نمونه‌ای از برخورد شدید، است که مستلزم قطع روابط دیپلماتیک^۴ یا دولت‌ها است. دولت‌ها به طور طبیعی به چنین اقدامی متوسل نخواهند شد.

اقدامات وزارت امور خارجه^۵

اولین تحریم، مجرم خطرناک را از ورود مجدد به آمریکا منع می‌کند. تحریم دوم در مورد مجرمین نوجوان است. بر اساس این تحریم، اخراج تمام خانواده از آمریکا امکان‌پذیر است. دیپلمات‌ها، به عنوان والدین، در قبال رفتار فرزندان خود باید پاسخگو باشند.

دیپلماتیک آمده است که با کنوانسیون وین، همخوانی ندارد. (Diplomatic Relations Act, 1978: 1019, 1020) نمود بارز آن اقدامات مجرمانه دیپلمات‌ها و در مقابل فقدان یک ضمانت اجرای مناسب در قبال این قبیل جرائم (Effect of the Diplomatic Relations Act, 1981: 354, 357) و نیز عدم وجود جبران خسارت در رابطه با آسیب‌های وارده توسط دیپلمات‌ها است. بنابراین کنگره در صد برآمد تا قانون ۱۹۷۸، روابط دیپلماتیک آمریکا را تصویب کند. (Diplomatic Relations Act, 1978: §§ 2-6) قانون ۱۹۷۸، روابط دیپلماتیک آمریکا، قانون ۱۷۹۰ را نسخ کرد و قانون جدید راجع به مصونیت دیپلماتیک ایالات متحده، را با کنوانسیون وین تطبیق داد و برای تعیین غرامت کافی در رابطه با قربانیان جرم دو ماده اضافه کرد. (Diplomatic Relations Act, 1978: § 6(b), 22) با این حال، این اصلاحات فاقد ضمانت اجرای کافی است و تضمینی برای جبران خسارت تلقی نمی‌شوند.

نحوه اعمال مصونیت دیپلماتیک در آمریکا

قوه مجریه دارای صلاحیت انحصاری جهت تعیین مصونیت یک دیپلمات در آمریکا است. (U.S. Constitution, art. I I, § 3) جیمی کارتر این وظیفه را در سال ۱۹۷۸ به وزیر امور خارجه تفویض کرد. (Exec, 1978: Order No. 12, 101, 43) وزارت امور خارجه برای تعیین وضعیت دیپلماتیک، به برگزاری جلسه‌ای محرمانه در این خصوص اقدام کرد (Weiser & Knight, 1984: A16)؛ زیرا نگران تبلیغات منفی و تیرگی روابط بین‌المللی بود. پرونده‌های جرائم دیپلماتیک، گویای مشکلی است که مقامات مجری قانون محلی با آن مواجه می‌باشند. به هر حال اصلاحاتی در کنگره در حال بررسی است.

راه‌حل‌های موجود در پاسخ به جنایات دیپلماتیک

راه‌حل‌های مؤثر اندکی برای پیگرد قانونی دیپلمات‌های مصون از صلاحیت مدنی یا کیفری در آمریکا وجود دارد. بدون در نظر گرفتن تحریم‌های مناسب، مشکل جنایات دیپلماتیک غیر قابل حل باقی می‌ماند. در عین حال چهار راهکار را بررسی می‌کنیم.

2. persona non grata (PNG)
3. Waiver of Immunity
4. Termination of Diplomatic Relations
5. State Department Measures

1. Resident Jimmy Carter

بسیار دور از ذهن است.

دیوان دائمی کیفری بین‌المللی دیپلماتیک

ایجاد یک دیوان دائمی کیفری بین‌المللی^۳ برای اعمال صلاحیت اجباری بر دیپلمات‌های متهم به ارتکاب جرم پیشنهاد می‌شود (Amending the Vienna Convention, 1987: 185-88) که دادگاه را در یک حالت تفتیشی قرار می‌دهد و دادگاه در مقام یک دادستان عمل می‌کند (یعنی هم به تعقیب و هم به دفاع می‌پردازد). این دیوان می‌تواند جریمه‌های نقدی و در صورت لزوم، بازداشت دیپلمات را در تأسیسات کیفری خود در نظر بگیرد. مزایای عملی این طرح دوجانبه است. اول، دیوان می‌تواند فارغ از تبعیض احتمالی در رسیدگی‌های محلی اقدام کند. دوم، استفاده از دیوان در روابط دوجانبه، از قطع روابط دیپلماتیک در موارد بی‌شماری جلوگیری می‌کند. این پیشنهاد دارای مزایای مسلمی است.

لایحه قانونی در حال بررسی جنایات دیپلماتیک^۴

در پاسخ به این مشکل در آمریکا در مورد سوء استفاده از امتیازات دیپلماتیک، سناتور جسی هلمز^۵ مصوبه پیشگیری از سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک را در ۸ اکتبر ۱۹۸۷ به سنا معرفی کرد (Diplomatic Immunity Abuse Prevention Act, 1987: S13,795, S 13,795-Dewar, 1987: 97)، اما این طرح در کنگره متوقف ماند. (97 A20) مقامات محلی، باید اطمینان حاصل کنند که پیگرد قانونی دیپلمات در چارچوب محدودیت‌ها طبق کنوانسیون وین، صورت می‌گیرد. این قانون، وزارت امور خارجه را ملزم می‌کند تا رسماً درخواست لغو مصونیت کند. بر اساس این قانون، هنگامی که یک دیپلمات مرتکب جرم خشونت‌آمیز می‌شود (Crimes and Criminal Procedure, 1982 & § 16 Supp. IV 1986)، چنانچه کشور فرستنده مصونیت را لغو نکند، وزیر امور خارجه باید فوراً فرد را عنصر نامطلوب اعلام و ملزم به ترک آمریکا نماید. این لایحه پیشنهادی فاقد ضمانت اجرا است. کنگره هنوز باید اصلاحات مهمی را انجام دهد. (133 Congressional Record, 1987: S13,798)

سومین روش تحریم که از سال ۱۹۸۴ به کار می‌رود، حجم زیادی از جرائم دیپلماتیکی را رصد می‌کند. وزارت امور خارجه از یک سیستم علائم خودکار برای ارزیابی رعایت مقررات راهنمایی و رانندگی توسط دیپلمات‌ها استفاده می‌کند.

پیشنهادات برای اصلاحات

چهار پیشنهاد اصلاحی را که آمریکا پیشنهاد نموده در زیر بررسی می‌کنیم.

طرح صندوق خسارات

ایجاد یک صندوق خسارات^۱ برای جبران خسارت وارده توسط دیپلمات‌ها پیشنهاد شده است. (Comment, 1980: 135, 149-59) بر اساس این طرح، قربانیانی که نمی‌توانند حق خود را مطالبه کنند، می‌توانند از یک خزانه مالی با بودجه دولت آمریکا غرامت بگیرند. جبران غرامت، در زمانی به کار می‌رود که دیپلمات باعث ورود خسارت و آسیب شده، ولی هم از صلاحیت قضایی مصون است و هم بیمه مسئولیت ندارد. طبق این طرح، دولت آمریکا منابع مالی صندوق را تأمین می‌کند. طرح صندوق خسارت متضمن ایرادات اساسی است. به احتمال زیاد، دولت فرستنده، بازپرداختی نخواهد داشت. علاوه بر این، مالیات‌دهندگان آمریکایی بعید است، از طرحی حمایت کنند که دولت آمریکا را از جهت مسئولیت مالی در قبال تخلف یک دیپلمات خارجی ملزم بدارد. (McFadden, 1983: A10)

طرح بیمه اجباری

از اجراء یک طرح بیمه اجباری^۲ برای حل مشکل سوء استفاده از مصونیت دیپلماتیک حمایت می‌شود. (Leslie Shirin, Farhangi, 1986: 1537-47) طرح پیشنهادی سفارتخانه‌ها را ملزم می‌کند که برای حفظ روابط دیپلماتیک با آمریکا، برای دیپلمات‌ها و کارکنان خود بیمه دریافت کنند. در نتیجه، این طرح، اقدامی مثبت در صنعت بیمه خصوصی آمریکا برای بیمه کردن دیپلمات‌ها قلمداد می‌شود. خسارات ناشی از حوادث شدید، هزینه‌ای سنگین بر صنعت بیمه تحمیل می‌کند. صرف‌نظر از این موارد، این طرح ناقص است؛ زیرا فرض اینکه صنعت بیمه سفارتخانه‌های خارجی را مشمول بیمه قرار دهد،

3. A Permanent International Diplomatic Criminal Court

4. The Pending Diplomatic Crimes Legislation

5. Senator Jesse Helms

1. A Claims Fund

2. A Mandatory Insurance Scheme

اصلاح رویه فعلی راجع به مصونیت دیپلماتیک رسیدگی بنماید. با این حال برداشتن گام‌های احتمالی توسط سازمان ملل متحد در جهت اصلاح مصونیت دیپلماتیک هنوز مشخص نیست.

دعوی علیه اقدام یک‌جانبه و پایبندی به وضع موجود

اقدام یک‌جانبه ایالات متحده طبق قوانین کنگره در رابطه با این بین بردن مصونیت دیپلماتیک یک اشتباه خواهد بود. ایالات متحده طبق قانون اساسی، برای تغییر یک‌جانبه تعهدات خود در معاهده مختار است. هر اقدام یک‌جانبه‌ای که انجام شود، نادیده گرفتن آشکار حقوق بین‌الملل قلمداد می‌شود. (James E. Hickey, Jr. & Annette Fisch, 1990: 362-67) اقدام یک‌جانبه که مصونیت دیپلماتیک را کاهش می‌دهد، حقوق بین‌الملل عرفی و همچنین حقوق بین‌الملل مدون در کنوانسیون وین را نقض می‌کند که ایالات متحده یکی از طرفین آن به شمار می‌آید. (Terry A. O'Neill, 1980: 661, 662-) دیوان عالی اشاره کرده است که «ایالات متحده دارای یک منافع ملی حیاتی در پیروی از حقوق بین‌الملل است. (Boos v. Barry, 1988: 485 U.S. 312, 323) اقدام یک‌جانبه یک راه حل، طبق قوانین موضوعه کنگره است که در تضاد با حقوق بین‌الملل است و ایالات متحده را نسبت به جامعه جهانی منزوی می‌سازد. این نوع اقدام یک‌جانبه لطمه بزرگی به اعتبار ایالات متحده در خارج از کشور وارد می‌کند. علاوه بر این و شاید جدی‌تر، یک قانون یک‌جانبه که مصونیت دیپلماتیک را از بین می‌برد، به آزادی دیپلمات‌های ایالات متحده در خارج از کشور آسیب می‌رساند. اگر ایالات متحده به دیپلمات‌های سایر کشورها مصونیت اعطا نکند، آن کشورها عمل متقابل خواهند کرد. ایالات متحده در اصل اجازه می‌دهد در کشورهایی که حقوق بشر دچار تنش نیست، دیپلمات‌هایش دستگیر و محاکمه شوند. مهم نیست که یک دیپلمات خارجی در آمریکا چقدر فجیع رفتار می‌کند. احتمال اینکه دیپلمات‌های آمریکایی تحت این شرایط آسیب ببینند، زیاد است. دولت آمریکا قبلاً در خارج از کشور در منظر افکار عمومی با این مشکل مواجهه شده است. (Associated Press, China, 2005) موافقت خود با کنوانسیون وین، پروتکل اختیاری را نیز تصویب کرد که برای دیوان دادگستری بین‌المللی، صلاحیت قضایی اجباری در رابطه با کلیه دعاوی مربوط به نقض معاهده قائل است. (Vienna Convention on Consular Relations, 1963: U.S.T. 325, 326, 596)

امکان تغییر برای بهبود روابط دیپلماتیک

امروزه مصونیت دیپلماتیک کارایی لازم را ندارد. مدافعان مصونیت دیپلماتیک معتقدند که باید تعادلی بین روابط بین‌الملل و حمایت از مصونیت در آمریکا و در عین حال فرار دیپلمات مجرم از مجازات به وجود آید. این پیامدها توجیهی است تا اصل مصونیت دیپلماتیک مورد ارزیابی مجدد قرار گیرد.

اقدامات یک‌جانبه^۱

لایحه پیشنهادی سنا (statement of Senator Helms, 1987: S. 1437, 100th Congress, 1st Session) مصونیت را از کارکنان اداری، فنی و خدماتی نمایندگی سلب می‌کند. این لایحه این کارکنان را به دلیل جرم تحت صلاحیت کیفری آمریکا قرار می‌دهد. البته سنا این لایحه را رد کرد. رویکرد دوم، تفسیر محدودتری را در رابطه با مصونیت دیپلماتیک ارائه می‌دهد، حداقل گویای این پیام است که جرائم جنایی غیرقابل تحمل هستند. در سال ۲۰۲۰، کنگره قانونی را تحت عنوان قانون مجوز روابط خارجی تصویب کرد که این قانون اجازه تأمین مالی در خصوص ابتکارات سیاست خارجی ایالات متحده را فراهم می‌کند و متضمن مقرراتی در رابطه با حقوق دیپلماتیک است. بر اساس آن وزارت امور خارجه باید سالانه در مورد هر کدام از دیپلمات‌ها یا خانواده‌های آنها که به فعالیت‌های مجرمانه در ایالات متحده دست می‌زنند و هر گونه تلاشی در رابطه با مقابله با آنها و پاسخگویی در برابر جرائم آنها گزارشی ارائه دهد. (Senator. Inhofe, James M, 2020: S.1790 - 116th Congress)

رویکرد چندجانبه نسبت به عواقب اقدام متقابل^۲

دولت پذیرنده می‌تواند رسماً یک کارزار برای ایجاد آزار و اذیت علیه دیپلمات، به راه بیاندازد. این امر می‌تواند روابط بین‌الملل را مختل کند یا فشار سیاسی، بر کشور مقابل جهت تغییر موضع خود تحمیل کند. دولت پذیرنده همچنین می‌تواند علیه نماینده خارجی اتهاماتی را برای انتقام، وارد کند. پیشگیری از اقدام متقابل احتمالی و اقدامات تلافی‌جویانه علیه آمریکا مستلزم ارائه این رویکرد است (Caplan, 1987: 21) که سازمان ملل متحد مرجع رسیدگی مناسبی است تا به پرونده مطروحه جهت

1. Unilateral Measures
2. A Multilateral Approach to the Problem of Reciprocity

نیست که مناسب جرائم خاص باشد که صرفاً ادامه این مسیر مشکل واقعی جرم دیپلماتیک را حل نمی‌کند. این استدلال که میزان جرائم دیپلماتیک نسبتاً پایین است، توسط بسیاری از محققان مورد اعتراض قرار گرفته است که به ارائه شواهدی اقدام کرده‌اند مبنی بر اینکه جرم دیپلماتیک در واقع یک مشکل است. علاوه بر این، آمار جرائم دیپلماتیک توسط محققانی که معتقد به نرخ پایین جرائم دیپلماتیک هستند، اغلب به دلیل فقدان استانداردهای گزارش‌دهی کافی و یکسان غیرقابل اعتماد است. آنچه به این فاجعه دامن می‌زند، قانون امنیت دیپلماتیک است. این قانون برای اداره امنیت دیپلماتیک وزارت امور خارجه که مسئول حفاظت از دیپلمات‌های آمریکایی و خانواده‌های آنها در خارج از کشور است، به تأمین بودجه می‌پردازد و جنایات ارتكابی توسط اتباع خارجی علیه دیپلمات‌ها را در ایالات متحده تحت پیگرد قرار می‌دهد. در سال ۲۰۲۲، کنگره قانونی را تصویب کرد که بودجه این دفتر را در پاسخ به نگرانی‌ها در مورد افزایش تهدیدها علیه دیپلمات‌های آمریکایی در خارج از کشور افزایش داد. این قانون تغییراتی را در رویه‌های وزارت امور خارجه برای بررسی حوادث امنیتی جدی مربوط به یک مأموریت دیپلماتیک از طرف دولت ایالات متحده در خارج از کشور ایجاد می‌کند. این قانون نمایندگی‌های بررسی مسئولیت را با کمیته‌های بررسی امنیتی جایگزین می‌کند. (Senator. Risch, (James E., 2022: S.816 - 117th Congress

الزام کشورهای خارجی به ارائه اسناد بیمه‌ای برای پوشش هرگونه جرائم احتمالی که دیپلمات‌های آنها ممکن است مرتکب شوند، نمونه دیگری از قوانین یک‌جانبه است که در کل مشکل را نیز حل نمی‌کند. درست است که چنین طرحی نسبت به قربانیان تأمین مالی محسوب می‌شود. با این حال، هزینه‌های زیاد در مجموع، مزایای طرح را به شدت کاهش می‌دهد. کاملاً بدیهی است که هر کشوری که ایالات متحده قصد ادامه روابط دیپلماتیک با آن را داشته باشد، به طور قطع علیه قوانین آمریکا دست به اقدام متقابل خواهد زد و الزامات بیمه‌ای خود را برای تحت پوشش قرار دادن همه دیپلمات‌های آمریکایی در خارج از کشور تحمیل خواهد کرد. حتی اگر فرض بر این باشد که دست‌اندرکاران در ایالات متحده به کاهش هزینه‌های حق بیمه، اقدام نمایند، تعداد زیاد دیپلمات‌ها باعث هزینه‌ای گزاف خواهد بود. به علاوه، تاریخچه قانون روابط دیپلماتیک نشان می‌دهد که اجرای مداوم برنامه‌های بیمه چقدر دشوار است. اگر اجرای واقعی این قانون مانند قانون روابط دیپلماتیک امکان‌پذیر نباشد، کاری جز فشار بر کشورها را در بر نخواهد داشت. دیپلمات‌هایی که مرتکب

487 U.N.T.S.) نقض یک‌جانبه کنوانسیون وین به کشورهای خارجی فرصت کشاندن ایالات متحده را نزد دیوان دادگستری بین‌المللی، طبق مقررات مربوط به صلاحیت اجباری مندرج در پروتکل‌های اختیاری می‌دهد. ایالات متحده به سادگی می‌تواند از صلاحیت اجباری دیوان دادگستری بین‌المللی خارج شود، همان‌طور که در دعاوی قبلی در آرای بر خلاف نفعش این کار را انجام داده است. (Audrey I. Benison, 2001: 75, 86) چنین اقدامی علاوه بر اقدام یک‌جانبه برای تعلیق کنوانسیون وین در وهله اول، حتی می‌تواند باعث آسیب به شهرت ایالات متحده شود. بنابراین، اگرچه نقض حقوق عرفی در این مورد طبق قانون اساسی است، اما آثار جانبی لغو کنوانسیون می‌تواند منجر به نتایج فاجعه‌بار برای ایالات متحده در عرصه بین‌الملل شود. پیگیری راه‌حل‌های فعلی طبق کنوانسیون وین و قانون روابط دیپلماتیک بر اساس قانون اساسی است. با این حال، طبق آنها راه حل پایداری در رابطه با مشکل جرائم دیپلماتیک و احتمال وقوع تروریسم دیپلماتیک ارائه نمی‌شود. اولاً، قانون روابط دیپلماتیک ناقص است؛ زیرا در صورت وقوع یک جرم دیپلماتیکی، امکان استناد برای آمریکایی‌ها فراهم نمی‌باشد. (Joshua D. Groff, 2000: 209, 218, 220) قانون روابط دیپلماتیک مطلقاً نسبت به شهروند آمریکایی برای اقدامات مجرمانه‌ای که توسط یک دیپلمات علیه آنها انجام شده، چاره‌ای نیاندیشیده است. این قانون فقط به امور حقوقی و مدنی می‌پردازد. اگر دلیل حقوقی معتبری برای دعوی طبق قانون روابط دیپلماتیک وجود داشته باشد، اغلب هیچ راه حلی نسبت به شهروند آمریکایی به دلیل عدم ارائه سازوکارهای اجرایی لازم طبق این قانون برای وزارت امور خارجه در دسترس نیست. احتمال عدم وجود راه حلی در دسترس، برای طرف آسیب‌دیده به دلیل این است که در قانون روابط دیپلماتیک هیچ سازوکاری برای تنبیه یا وادار کردن دیپلمات‌ها نسبت به تمدید سیاست‌های لغوشده یا منقضی شده پیش‌بینی نشده است. (Leslie Shirin Farhangi, 1986: 1531) به این ترتیب، قربانیان را می‌توان بدون هیچ جبران غرامتی رها کرد. همین امر در کنوانسیون وین نیز صادق است. در شرایط خاص، مقررات مصونیت مندرج در کنوانسیون، در برخورد با یک دیپلماتی که مرتکب فعل غیرقانونی شده راه حل اندکی ارائه می‌دهد. مگر اینکه دولت فرستنده مصونیت دیپلمات را لغو کند یا موافقت کند که او را در کشور خود محاکمه کند، دیپلمات ممکن است عنصر نامطلوب اعلام شود و در این روند شغل خود را از دست بدهد (نوازی، ۱۳۹۵: ۱۶۸)، اما از دست دادن شغل آن نوع مجازاتی

دیپلمات‌ها، بلکه خانواده‌ها، کارکنان شخصی آنها، قانون را نقض نکنند. جامعه بین‌المللی از طریق مجمعی مانند سازمان ملل باید اصل دیرینه مصونیت دیپلماتیک را مورد ارزیابی مجدد قرار دهد. سازمان ملل متحد نیاز به ایجاد اصول راهنمای جدید دارد که بتواند مفهوم مصونیت دیپلماتیک را حفظ کند و در عین حال محدودیت‌های لازم را تعیین کند که چه کسی مستحق مصونیت است. شرکت‌کنندگان در این مناظره بین‌المللی نه تنها باید متشکل از علمای حقوق بین‌الملل و کسانی باشد که دیپلماسی را پیش می‌برند، بلکه باید متشکل از قربانیان جنایات دیپلماتیک نیز باشند. تفسیر فعلی مصونیت دیپلماتیک مستلزم تغییر اساسی است. هیچ توجیهی در حقوق بین‌الملل وجود ندارد که قتل، تجاوز، سرقت و حمله بدون مجازات باقی بماند. از نظر معرفت‌شناختی هیچ مانعی برای افراد بشر وجود ندارد تا در نزد یک دیوان جهانی، برای دادرسی عادلانه حضور یابند و صلاحیت اقامه دعوی، داشته باشند.

منابع

جهانگیری، نبی‌اله. (۱۳۹۷). «مصونیت دیپلماتیک از منظر فقه». مجله معارف قرآن و عترت، سال چهارم، شماره ۸، صص ۲۲۳-۱۹۹.

ذوالعین، پرویز. (۱۳۹۲). حقوق دیپلماتیک. تهران: وزارت امور خارجه. اداره نشر. چاپ پنجم.

رشید کرمی، آمنه و دیگران. (۱۴۰۱). «مسئولیت کیفری تعرض به سفارتخانه‌ها در حقوق کیفری ایران و فقه اسلامی». مجله جامعه‌شناسی سیاسی ایران، شماره ۲۷، صص ۱۶۱۲-۱۵۹۶.

الشامی، علی حسین. (۱۳۷۲). الدبلماسیه. بیروت: دارالعلم للملایین. الطبعة الثانية.

شبان‌نیا رکن‌آبادی، قاسم. (۱۴۰۰). «بررسی ادله فقهی مصونیت دیپلماتیک در کشور اسلامی». مجله حکومت اسلامی، شماره ۱۰۲، صص ۱۷۲-۱۴۷.

موسی‌زاده، رضا و رضایی استخرویه، محمد. (۱۳۹۴). «تحول مفهوم مصونیت دیپلماتیک: ملاحظات امنیتی و حقوق بشری». مجله: امنیت پژوهی، شماره ۵۲، صص ۲۱۶-۱۸۹.

میرمحمدی، سیدمصطفی. (۱۳۸۲). «سوء استفاده از مصونیت های دیپلماتیک و ضمانت اجرای آن در حقوق بین‌الملل». مجله نامه مفید (حقوق)، جلد ۸، شماره ۳۳، صص ۱۶۵-۱۳۳. SID. <https://sid.ir/paper/3638/fa>.

نوازی، بهرام. (۱۳۹۵). دیپلماسی و مأموریت دیپلماتیک. تهران: انتشارات دانشگاه بین‌المللی امام خمینی. چاپ اول.

جرم و جنایت می‌شوند، مجبور به پرداخت هزینه نخواهند بود، بلکه کشور فرستنده آنها این بار را به دوش خواهد کشید. در نهایت، قانون بیمه نسبت به قربانیان و خانواده‌های آنها با عدالت سازگار نیست. در عوض، قربانیان چیزی بیش از دیه جهت «گرامت» به علت جنایات وحشتناکی مانند آدم‌ربایی، تجاوز جنسی و حتی قتل‌های برنامه‌ریزی شده دریافت نمی‌کنند. ایجاد یک صندوق فدرال برای پرداخت گرامت به شهروندان ایالات متحده که قربانی تجاوزات دیپلماتیک شده‌اند، هم در سطح ملی و هم در سطح بین‌المللی یک اشتباه است. مگر اینکه ایالات متحده بتواند کشورهای دیگر را در خصوص تجمیع منابع خود در یک صندوق گرامت بین‌المللی متقاعد کند، این کار باید به صورت یک‌جانبه انجام شود؛ به این معنی که تمام منابع مالی آن باید از سوی دولت فدرال تأمین شود. برای انجام این کار، دولت فدرال یا باید کسری بودجه را افزایش دهد یا بودجه سایر برنامه‌ها را کاهش دهد یا مالیات مالیات‌دهندگان را افزایش دهد. بنابراین، اگرچه این یک روش طبق قانون اساسی جهت برخورد یک‌جانبه با جرم و جنایات دیپلماتیک است، اما سیل انتقاد در برابر طرحی مانند این صندوق گرامت، اجرای آن را به یک راه حل غیر ممکن تبدیل می‌کند. اگر همه کشورهای دیگر که ایالات متحده در حال حاضر با آنها درگیر روابط خارجی است، برای ایجاد صندوق‌های گرامت یک‌جانبه اقدام کنند، شاید این موضوع متفاوت باشد. توزیع هزینه‌ها بین کشورها و توانایی هر کشور در بازدارندگی دیپلمات‌های خود از هزینه کردن پول دولت خود، این راه حل را امکان‌پذیر می‌کند. با این حال، همان‌طور که در حال حاضر این‌گونه است، یک صندوق گرامت یک‌جانبه در ایالات متحده هم در داخل و هم در سطح بین‌المللی یک وضعیت بدون سود را رقم خواهد زد.

بحث و نتیجه‌گیری

سوء استفاده‌ها و توجیه آن به دلیل مصونیت دیپلماتیک، با اهداف اصلی تدوین‌کنندگان کنوانسیون وین فاصله زیادی دارد. در نتیجه، کنوانسیون، هنوز به هدف واقعی خود نرسیده است. مصونیت دیپلماتیک، همان‌طور که اکثریت این اصل را تفسیر می‌کنند، از دیپلمات‌ها در تلاش برای تضمین روابط دیپلماتیک حمایت می‌کند. این حمایت اساساً به منزله مجوز نقض قانون است. مصونیت دیپلماتیک متخلفان را در برابر مجازات به دلیل عدم اطاعت از قوانین دولت پذیرنده حمایت می‌کند. جامعه بین‌الملل باید به طور جدی در این سیاست تجدید نظر کند که نه تنها

- 133 Congressional Record. (1987). S13,798 (daily ed. Oct. 8, 1987).
- Al-Shami, Ali Hossein. (1993). *Diplomacy*. Beirut: Dar El Alam for the Millions. Second edition. [In Persian].
- Amending the Vienna Convention, Comment, Diplomatic Immunity. (1987). "A Proposal for Amending the Vienna Convention to Deter Violent Criminal Acts". *Boston University International Law Journal*, Vol. 5, pp.177,203-04.
- Asher, Ben. (2000). *Human Rights meet diplomatic immunities: problems and possible solutions*. Harvard Law School, SJD Candidate, Harvard Law School; LL.M November, Massachusetts Ave, Cambridge, MA 02138, USA M. Juris; Publisher: Oxford; LL. B.
- Associated Press. (2005). *China More Popular than U.S. Overseas*. MSNBC.COM, June 23. <http://www.msnbc.msn.com/id/8324290/>
- Boos v. Barry. (1988). 485 U.S. 312, 323.
- Caplan. (1987). Crash of Envoy's Car Focuses Attention on International Law, Legal-Times.
- Comment. (1978). "The Diplomatic Relations Act". *Harvard International Law Journal*, Vol. 19, pp. 1019. 1020.
- Comment. (1980). "Compensation for Victims" of Diplomatic Immunity in the United States: A Claims Fund Proposal". *Fordham International Law Journal*, Vol. 4, pp. 135, 149-59.
- Comment. (1981). "The Effect of the Diplomatic Relations Act". *California Western International Law Journal*, Vol. 11, pp.354, 357 [hereinafter *The Effect of the Diplomatic Relations Act*].
- Crimes and Criminal Procedure. (1982 & Supp. IV 1986), 18 U.S.C. § 16.
- D. Groff, Joshua. (2000). "Note, A Proposal for Diplomatic Accountability Using the Jurisdiction of the International Criminal Court." *The Decline of an Absolute Sovereign Right*". *Temple International & Comparative Law Journal*, Vol. 14, pp. 209, 218.
- Dewar. (1987). *Senate Votes Immunity Deterrent*, Wash. Post, Oct. 9.
- Diplomatic Immunity Abuse Prevention Act. (daily ed. Oct. 8, (1987)). reprinted in 133 Congressional Record. S13,795, S 13,795-97.
- Diplomatic Relations Act of (1978). §§ 2-6, 22 U.S.C. §§ 254a-254e (1982 & Supp. IV 1986).
- Diplomatic Relations Act of (1978). § 6(b), 22 U.S.C. § 254e (1982 & Supp. IV 1986).
- Exec. (1987). Order No. 12,101, 43 Fed. Reg. 54,195 (1978), amended by Exec. Order No. 12,608, 52 Fed. Reg. 34,617.
- Farhangi, Leslie Shirin. (1986). "Note, Insuring Against Abuse of Diplomatic Immunity". *Stanford Law Review*, Vol. 38, pp. 1517-19,1521-22, 1531, 1537-47.
- Hickey, James E. Fisch. Jr. & Annette. (1990). "The Case to Preserve Criminal Jurisdiction Immunity Accorded Foreign Diplomatic and Consular Personnel in the United States". *Hastings Law Journal*, Vol. 41, pp. 362-67.
- I. Benison, Audrey. (2001). "International Criminal Tribunals. Is There a Substantive Limitation on the Treaty Power?". *Stanford Journal of International Law*, Vol. 37, pp. 75, 86.
- Jahangiri, Nabi Alah. (2018). "Diplomatic immunity from the point of view of jurisprudence". *Journal: Ma'aref Qur'an and Etrat, fourth year, No. 8*, pp. 223-199. [In Persian]
- .Kamen. (1988). *Supreme Court Lifts Stay*. U.S. to Return Boy to Zimbabwe, Wash.Post, Jan. 16.
- Lynton. (1987). *Envoy's Car Slams into 4 Vehitles*. Wash. Post, Feb. 14.
- McFadden. (1983). *The U.N. and the City: Obligation, Opportunity and Irritation*,

- N.Y. Times, Sept. 20.
- Mir Mohammadi, Seyed Mostafa. (2003). "Misuse of diplomatic immunities and the guarantee of its implementation in international law". *Journal: Nama Mofid (Law)*, Vol.8, No.33, pp.165-133. SID. <https://sid.ir/paper/3638/fa>. [In Persian].
- Mousa Zadeh, Reza and Rezaei Estakhroyeh, Mohammad. (2015). "The Evolution of the Concept of Diplomatic Immunity: Security and Human Rights Considerations". *Journal: Security Research*, No. 52, pp. 216-189. [In Persian].
- Navazeni, Bahram. (2015). *Diplomacy and Diplomatic Mission*. Tehran: Publications of Imam Khomeini International University, 1th edition.[In Persian].
- Office of Protocol and Office of Foreign Emissions. (1987). U.S. Department of State, Pub. No. 9533.
- O'Neill, Terry A. (1980). "Comment, A New Regime of Diplomatic Immunity: The Diplomatic Relations Act of 1978". *Tulsa Law Review*, Vol. 54, pp.661, 662-64.
- Rashid Germi, Ameneh and Others. (2022). "Criminal responsibility to attack embassies in Iranian criminal law and Islamic jurisprudence". *Journal: Iranian Political Sociology*, No. 27, pp. 1612-1569. [In Persian].
- Sen, Biswanath. (1965), *A Diplomats Handbook of International Law and Practice; with a foreword by Javier Pérez de Cuéllar*. Dordrecht, Netherlands; Boston; Publisher: Dordrecht, Mass.Martinus Nijhoff.
- Senator. Inhofe, James M. (Act of 2020). Senate - Armed Services , H. Rept. 116-333 (Conference Report); S. Rept. 116-48, S.1790 — 116th Congress.
- Senator. Risch, James E. (Act of 2022). Senate - Foreign Relations, 22 USC Chapter. 58: Diplomatic Support and Security, S.816 — 117th Congress.
- Shaban Nia Roknabadi, Ghasem. (2021). "Reviewing the Jurisprudential Evidences of Diplomatic Immunity in Islamic Countries". *Journal: Islamic Government*, No. 102, pp. 172-147. [In Persian].
- Sovereign Immunity. (1984). "Liability for a Violent Tort Committed by a Diplomat - Skeen v. Federative Republic of Brazil". *Harvard International Law Journal*, Vol. 25, pp.506, 510.
- Statement of Senator. Helms. (1987). S. 1437, 100th Congress, 1st Session.
- U.S. Constitution. (1978). art. I I, § 3; (stating that the President "shall receive ambassadors and other public ministers"); The Diplomatic Relations Act of 1978, § 4, 22, U.S.C. § 254c (1982 & Supp. IV 1986).
- Udeoji Ebele Angela & Ochoga Edwin Ochoga. (2023). "The Abuse of Diplomatic Immunities Among States: Issues and Challenges". *Wukari International Studies Journal*, Vol. 7, pp. 275-282.
- Uhlig. (1988). Court Won 't Bar Return of Boy in Abuse Case to Zimbabwe, N.Y. Times, Jan. 1.
- United Kingdom Supreme Court: Case Basfar v. Wong (2022) uksc 20, Decision of 6 July 2022 On appeal from: UKEAT/0223/19/BA.
- Vienna Convention on Consular Relations. (1963). Optional Protocol Concerning the Compulsory Settlement of Disputes, Apr. 24; 21 U.S.T. 325, 326, 596 U.N.T.S. 487.
- Vienna Convention On Diplomatic Relations. (1961). Apr. 18, 23 U.S.T. 3227, T.I.A.S. No. 7502, 500 U.N.T.S. 95. [hereinafter Vienna Convention On Diplomatic Relations].
- Weiser & Knight. (1984). crime by those with diplomatic immunity Rises, Wash Post, Jan.9.
- Zoleyn, Parviz. (2012). *Diplomatic Law*. Tehran: Ministry of Foreign Affairs, Publishing Department. fifth edition. [In Persian].